

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KOZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Augusztus hó 1.

15 szám.

A nagy hit.

(Máté ev. 15. rész. 21-28 vers.)

Az Úrnak szemei a hitre néznek. Semmi sem szomorította el az Údvözítőt annyira földi működése alatt, mint népének hitetlensége vagy tanítványainak kishitűsködése. A hitetlen, megtéretlen Jeruzsálem felett halála előtt néhány nappal, keserű, fájdalmas könnyeket hullatott. Viszont az arca túlárado boldogságtól ragyogott, ha valahol hitre talált. És rendszeresen egyeseket megdicsért, kiemelt, csak azok hitére volt figyelemmel és csak a hit keltette fel benne az isteni érdeklődést.

Az evangéliumban két oly történetet találunk, mely különösképen dicséretet érdemelt és amelyekről a Megváltó is megkülönböztetett dicsérettel emlékezett meg. Mindkét esetben pogányok voltak azok, kiknek hite Jézus csodálkozását felkeltette. A kapernaumi századosról mondotta az isteni Mester: „Mondom néktek ilyen hitet Izráelben sem találtam”. (Lukács ev. 7. rész. 9 vers.) És a kánaánbeli asszony eseténél, a ki az Úr Jézus látszólagos keménysége és közönyössége dacára is határozottan kitart kérése mellett és az ördög által megkínzott leányáért ostromlólag lép fel, — kiáltott fel az Údvözítő: Oh asszony nagy a te hited! Legyen néked a te hited szerint.

Nagy hitre találunk néha ott, a hol azt a legkevésbé gondolnók, amint ez a felsorolt két bibliai történetből is kiviláglik. Ez a nagy hittel rendelkező asszony, egy pogányságáról hirhedt, Tirus és Sidon tartományból származott. A környezetről pedig tudjuk, hogy nagy befolyással van az emberi lélekre. De ezen pogánynő ennek dacára megtalálta az utat és a módot amelylyel Jézushoz férközhetett. Mily mélyen megalázhathat bennünket ennek a nőnek az esete és az arcunkat milyen szégyenpír lepheti el, ha saját esetünkre gondolunk, a kik keresztény szülőktől származunk, bibliai nevelésben részesültünk, a vasárnapi iskolában nevedtünk fel és hosszú évek óta egy hívő gyülekezetben forgolódunk, a hitben nemde nagyobb előmenetelt kellene tanusítanunk? Ha a hitnek azon gyümölcsére gondolok, melyekről a misszionáriusok jelentései szólnak és amelyek a pogányokból kereszténynek lett gyülekezetek Jézus iránti izzó szeretetéről

mesélnek, azoknak áldozatkészségükről, szenvedést és halált megvető bátorságukról, akkor ezek mellett igazán eltörpül, semmivé lesz a jelenkori egyházak szellemi élete, a reformáció tüzén átesett egyházakat, sőt bennünket is beleértve, értjük a Megváltó szavát, hogy az utolsók elsők lesznek.

A nagy hit a Megváltótól is nagyot vár! Mindenek lehetségesek a hívőnek, mert Istennél, a kire a mi hitünk irányul, nincs lehetetlenség. A kánaánbeli asszony az Úr Jézusról mint egy nagy orvosról hallott, a ki a vakokat látóvá, a sántákat járóvá a bélpoklosokat tisztává tette, sőt a halottakat is feltámasztotta. Mindezek a dolgok szívében a hitet gerjesztették és így gondolkodhatott: Ez az a hatalmas Megváltó a ki után oly régen áhitozunk és várunk, kire szükségünk van és a ki mindnyájunkon segíteni tud. Nincs teher mely neki túl nehéz volna, nincs szükség, melyet meg nem szüntethetne. Azonban az ő hite nem marad meg ilyen általános szemlélődésnél mozdulatlanul, mert anyai szívét egy nyomasztó nehéz gond nyomja. Leánya beteg. Egy rettenetes nyavalyától kineztatik, mely ellen az akkori orvosok minden tudomány és varázslata hiábavalónak bizonyult. Ki tudja hány kárba veszett utat tett meg már ezen szegény anya, mennyi pénzt adott ki minden eredmény nélkül és mennyi szert próbált meg addig, míg belátta azoknak sikertelenségét. De a reménynek egy csillaga még világít nagy bánatának éjjelében. Ha Jézus jönne, ki felé most hitével emelkedik! *Ó rajtam is tud segíteni és Ő leányomat is megfogja bizonynyal gyógyítani.* Ez a tudat most már bizonyossá válik bensejében. Egy napon aztán Jézus a közelébe kerül. Vajjon az ő nagy hitte vonzotta a Megváltót a pogányország határába? Elég az hozzá, hogy most *itt van!* Megragadja ezen kegyelmi órát hitének teljes erejével és felkiált: „Uram segíts!” Jézus úgy tesz mintha nem tudná és nem lehetne rajta segíteni, mintha tényleg azok közé számítaná, kinek gyermekek között nincs keresni valója. De még ezen elutasítás is csak arra szolgál, hogy hite még annál erősebb formában nyilvánuljon meg. Csak egy morzsára reflektál csupán, mely Úrnak asztaláról alá hull, az asztal alatt levő ebecskék számára. Neki

ez is teljesen elég, nem nagy ambícióju! Érti ügyis, hogy a kegyelemnek egyetlen morzsája is csodálatos csodákra képes és teljesen elegendő leánya meggyógyításához. Ekkor Jézus nem tartózhatta tovább magát, lelkében felbuzdulva így kiáltott: „Oh aszszony a te hited nagy, legyen neked a te akaratom szerint!” „És az ő leánya meggyógyula attól a pillanattól fogva.”

„A mint akarsz úgy legyen!” — szólott a Megváltó. Mit tudna Jézus velünk, rajtunk, általunk tenni, ha őszintébb, ha nagyobb, ha minden ingadozástól ment hittel rendelkezünk! Hitünket bizonyára a csodák egész láncolata követné.

Legyen nektek is hitetek szerint! Két dologra van szükség hitünk erősítésénél: Az Úr szavában való elmélyedésre, — mert a hit Istennek szava és ígéje által gyarapodik, — és komoly imára, a tanítványok szent, nagy imájára, a kik kérdik: Növelé a mi hitünket! Tekintsünk el a világtól, annak bűneitől, tekintsünk el a nyomorúságtól, melybe a háború népeinket vetette és ami ellen emberi segítség lehetetlen, tekintsünk el saját egyéni gyengeségünktől és fordítsuk tekintetünket a nagy Orvosra, a Segítőre, a gyógyító Üdvözítőre kinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Az Ő művét senki fel nem tartóztathatja. Ővé az ország, hatalom és dicsőség! Ez az, ami hitünket is nagygyá teszi és ami hitünk révén bennünket is nagy dolgok véghezvitelére képesít.

M.

A szent szegénység. *Mt 19, 9.*

Erről a témáról nem sokat hallottam prédikálni, nem is volt ez eddig aktuális. Most sem szabályként vagy dogmaként óhajtók e tárgyról elmélkedni, mert hiszen a keresztény ember részére nem létezik az új szövetségben korlát, — hanem csak a háboru okozta kenyér harc teszi szükségessé, mikor a megélhetésért egész tömegek tülekednek, hogy erről a különös és szokatlan, de annál fenségesebb és nagyszerűbb kegyelmi állapotról írjak.

Sokaknak még ma is idegenszerűen hangzik, ha a szükség és szegénység isteni eszközként lesz feltüntetve a tökéletesség felé való előhaladásban. Különösen a protestáns körökben vonakodnak elismerni e kegyelmi állapotnak bibliai igazságát csak azért, mert ezt inkább a katolikusok prédikálják. Én azonban szeretem a jót, a szépet mindenhol elfogadni, sőt keresem az alkalmat, hogy mindennel megismerkedjem a mi hasznos lehet lelkemnek, az üdvösség szempontjából. S érzem, hogy most midőn a szentszegénység ideáljáról írok, tulajdonképen

egy régi, krisztusi, apostoli és evangéliumi ideálról rántom be a leplet, mely már — már feledésbe kezd menni és amely a modern világban, modern keresztények között tán döreségnek is látszik, de amely a Megváltónál, az evangéliumban és az első keresztényeknél oly természetes volt.

A világháboru borzalmai lehetővé tették, hogy az elpuhult, elkényesztetett, tejbe-vajba fürdő világ saját hibájából és makacsságáért, szenvedni és nélkülözni is megtanuljon és belássa, hogy a szegénységi állapot a kegyelmi életnek egy megszentelt grádicsa és útja és módja a felemelkedésnek. Ámbár elismerem, hogy Istennek Lelke nincs semmiféle szabályhoz kötve és az ő kegyelme az élet minden alakulataiban megnyilvánulhat és Ő képes egy dús gazdag, egy millomos keze által is nagy dolgot létrehozni, — de annyi mégis tény, — és ez a Szentírásból egész világosan kitetszik, — hogy az evangélium elsősorban a szegények számára jött alá a földre és az Üdvözítő nagyszerű élete is a szegénység jegyében folyt le, mintahogy mondotta is: „A rókáknak barlangjok vagyon és az égi madaraknak fészkek, csak az Emberfiának nincs hová lehajtani fejét.”

Ez a lenézett, megvetet szent szegénység volt az apostolok és az első keresztények sajátossága. És milyen furcsa volna egy automobilon végig surránó Megváltót vagy apostolt elképzelni! Nem mondom azonban ezzel, hogy Isten a gazdagokat és kényelemben élőket végkép elvetette volna, távol legyen tőlem e gondolat! De annyit mégis világosan meglehet állapítani a történelemből, hogy a keresztény egyház elbukása is a hatalommal, a tekintélyek felállításával és az elvagyonosodással következett be. Ameddig az első keresztények között érvényesült azon apostoli elv: „hogy mindenük közös volt” és egy szent, nagy komünizmusban éltek, addig teljesekek voltak örömmel és imájukra megrendült a ház: Igen, akkor még tudtak imádkozni és ameddig Anániás és Safira szelleme, a kapzsiság meg nem mételtyezte tiszta szívüket addig, mint a Szentírás mondja: „Nevekedett az Urban hívők száma annyira, hogy az utcára hozták ki a betegekét és letették azokat ágyakban és nyoszolyákban, hogy az oda járulandó Péternek csak az árnyéka érné... kik mindnyájan meggyógyulának.” (Apos. csel. 5. rész 15—16 vers.)

Miért nem tapasztaljuk ma ezeket a csodálatos dolgokat? És miért nincs meg Isten népe között ez a hitbeli erő megnyilvánulás? Isten változott volna meg talán? Vagy a Szentlélek ereje kisebbedett volna meg?

Nem és nem! „Istenben nincs változás,

sem a változásnak árnyéka,“ (Jakab lev. 1 rész 17 vers.) Hanem mi lettünk közönyössé és szalon keresztényekké. És ahogy földi javakban gyarapodunk oly mértékben hidegül és eszünk bennünk a hit. Még imádkozunk ugyan, a vallásos összejövetelekre is eljárógatunk és a szakramentumokat is magunkhoz vesszük, de valójában szívünk már más felé kalandozik és a lelünk földi kincsek után eped.

Soha ilyen boldogtalan és meglegedetlen nem volt még a világ, mint épen napjainkban, pedig az emberek most szaladnak legmohóbban a gyönyörük után. A színházak és mozik pénztárait egész tömegek ostromolják. Hasztalan jönne immár bármily győzelem, boldoggá ez sem tenné a sziveket. A boldogság csak az önkéntes lemondásból és egy tökéletes és abszolút lelki absztinenciából és önmegtagadásból eredhet, melyet akkor ér el a világ, ha a Megváltó ezen szavait veszi zsinormértékül: „Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se pénzt a ti erszényetekbe, se utra való táskát, se két ruhát, se sarut, se pálcát,“ (Máté 10 rész 9–10 vers.)

A történelemben már volt példa (a 11-ik—12-ik században) mikor a királyok eldobták koronáikat, a zászlósúruk oda hagyták váraikat, a földesúruk lemondtak birtokjaikról és csoportokba verődve Istennek és a jó cselekedeteknek éltek.

Bár adná Isten, hogy sok hívő szív megérezné a Szentírás eme szavainak nagyságát és felemelő dicsőt: „Senki semmi marháját nem mondja magáénak, hanem mindenük közös volt és felette nagy szeretetben éltek, mert ő közöttük senki nem szűkölködött.“ (Apos. csel. 3 rész 31—33 vers.)

Ez aztán szeretet, ez aztán testvériség volt! Mindegyik szegény volt és mégis egyik se szűkölködött.

Nem akarnál a Krisztusért te is ilyen szegény lenni? És nem akarnád lelki testvéreidet így szeretni?

Ha igen, akkor emeld fel szemedet a szegénynyé lett és egy köntössel rendelkező Mesterre, de akiről később még ezt is durván leszaggatták. És amilyen őszinte és komoly lesz a szakításod a világgal és annak tűnő élvezeteivel, oly végtelen és nagy lesz egykor az örömed, a boldogságod is és meglásd, már itt e földön megéred, hogy Isten diadallal és csodával hinti tele az életedet.

Sokan lettek földi kincsek birtokában a legnyomorultabbakká és vesztették el minden reményüket, és sokan nyertek épen a szent szegénység által földi nyugalmat, földi békét és arcuknak derült, sugárzó arc kifejezést; hallottam diadalmas szívről, ki mindenét feleségét, gyermekeit, vagyonát elvesztve sem esett kétségbe, hanem öröm-

könnyeket hullatva, Isten szeretetében megolvadva így énekelt:

Oh volna bár ezernyi nyelvem
Ezernyi ajkam én nekem.
Hogy szívem ohajához mérten
Elzenghetném dicsénékem:
Dics énekre, dics éneket,
Arról mit Isten vélem tett! (Cs.)

Hat fillér egy tojás. *Megfőzés*

Nem mindennapi eset játszódott le a Dunántúl egyik városkájában.

Az történet úgyanis, hogy a heti piacon, a pancsolt, vizezet tejéről híres és egyéb áruiért uzsora árat kérő egyik piaci elárúsító hirtelen olcsó és tiszta tejet kezdett forgalomba hozni. A tej literjét 16 fillérjével mérte, a tojás darabjéért pedig 6 fillért kért, a szalonna kilóját pedig 1 korona 60 fillérjével mérte ki.

A piaci sátor körül hirtelen óriási csődület támadt és valósággal megostromolták a helyet, az áruhoz azonban senki sem nyult, senki sem akarta elhinni, miszerint lehetőség legyen, hogy a háború 36-ik hónapjában valaki ily olcsón adhassa élelmi cikkeit. Az elárúsító azonban most a pult tetejére állott fel és onnan hirdette ki, hogy a mai naptól fogva nála ezen az áron lehet vásárolni. Ennek dacára nehezen akarták elhinni és azt vélték, hogy csak ügyes üzleti fogás akar lenni az egész. Csak mindön aztán mégis akadt egy-két bátor vevő a ki megkísérelte az olcsó vásárt, tapasztalták, hogy az elárúsító tényleg igazat beszél. Erre aztán hamarosan neki láttak a vásárlásnak és gyorsan elfogyott minden. Akadtak olyanok is kik több pénzt kínáltak az áruért, mit azonban az erélyesen visszautasított ezzel: „kérem nálam az árú szigorúan maximálva van!“

Maximálva és ennyiért? — kérdezte most egyszerre száz torok. Ugyan ki maximálta ily alacsony áron?

A nő egy pillanatig zavarban volt a felelettel és nem volt biztos benne, vajjon felelnie kell e kérdésre vagy nem, de aztán annál határozottabban mondotta:

Az az Úr Jézus, a kire én eddig nem akartam hallgatni és kerültem a vele való összeköttetést, Ő jött el hozzám, éjjeli látomásban és álomban figyelmeztetett eddigi gonosz, szivtelen és kapzsi viselkedésemeire. Beszédét mégtovább akarta folytatni, midőn egy rendőr arra figyelmeztette, hogy a városházán, a polgármesteri hivatalban sürgősen beszélni ohajtanak vele. A városházára érve aztán, az ottani úrak legnagyobb ámulatára, kik először azt gondolták felőle, hogy az elméje meghibbant, nyilvánosan bizony-

ságot tett azon nagy változásról, mely benne végbe ment.

Hát az úgy volt, — kezdte beszédét a nő — hogy az éjjel borzasztó álmom volt és lélekben rendkívül sokat szenvedtem. Egész csapat esontváz soványságú, beteg gyermeket láttam elvonulni az ablakom alatt, majd más csapat szármalmas külsejű ember csoport következett, a kik a gyengeségtől és éhségtől alig vonzólták testüket és a gyermekek, a felnőttek mind gyűlölettel és szikrázó szemekkel tekintettek fel reám. Én nem tudtam mire vélni e különös látományt és hangosan kérdeztem magamtól: kik ezek a szerencsétlen lények és mi a panaszuk ellenem?

Erre hirtelen egy szelid kinézésű férfiú jött az ablakom alá és szeretettel megszólított:

Asszony tudod-e kik ezek a beteges, vérszegény, számandó gyermekek?

Honnan tudnám — feleltem neki határozottan.

Ezek azok, a kik a te méregdrágán eladott hamisított tejeden nőttek fel és táperő híjján így elcsenevészedtek. Az a szerencsétlen embercsoport pedig a te rendes napi vásárlóid, akik alig képesek megfizetni a te uzsora áron adott élelmi cikkeidet és még így is, drága pénzükért is hamis és sokszor romlott dolgokat kell élvezniök. Lásd ezek mind a te áldozataid azért, hogy te házat-házhoz, mezőt-mezőhöz és ezresbankót az ezreshez rakjál. Mondd nem fáj értük a szived? És mondd mit ér a te vasárnapi ájtatoskodásod, templomi buzgolkodásod, ha hétköznapon ilyen istentelenül viseled és ha szived oly irgalom nélküli embertársaid iránt. Gondold meg jól e látományt és ezentúl cselekedj szeretetteljesebben, mert ha meg nem térsz ide eresztem az ellenséget és az mindenedet elrabolja és feldúlja, menekülnél, de az életednek sem kegyelmeznek, oly hirtelen fog reád törni a veszedelem.

E rettenetes kijelentésre felébredtem és hálát adtam Istennek, hogy csak álmom volt az egész. Szívem azonban teljesen megváltozott és én aki híres voltam kapzsiságomról, most elhatároztam, hogy már a reggeli piacon másként fogok cselekedni mint eddig tettem és portékáimat a régi, béke időbeli áron adom el. És ezt nem csak ma tettem meg, hanem ameddig Isten segít mindig így akarok cselekedni, ha mindjárt reá is megy egész összeharácsolt vagyonom. Annyit bizonyára hagyni fog nekem a jó Isten, a mi öreg napjaimra szerényen elég lesz.

Mindezeket a nő lelkesen és ragyogó arccal mondotta.

Most már kérdezem magamtól: Hát én, hogy viselkedem e nehéz időben felebarátaimmal szemben? És mivel hálálom meg

Istennek, hogy még élek és nem kellett elfutnom, elmenekülnöm otthonomból? A háború negyedik esztendejében nekem is jól meg kell tontolnom cselekedeteimet. Vigyáznom kell, ne hogy egy tojásért, egy liter tejért kockára tegyen üdvösségemet! (Cs.)

Szerkesztői rovat.

A háború negyedik év küszöbén nekünk is van min elgondolkoznunk. És tán soha nem váraozott reánk oly fontos hivatás mint e nehéz és gyöttrődéssel teljes pillanatokban. Amikor Akháb király idejében három évig és hat hónapig nem esett az eső és minden kiszáradt és nagy inség támadt Izraelben, Illés prófétához folyamodott a nép hogy engesztelné meg Istent. Illés pedig mikor felment a Kármel hegyére és ott arccal leborulva könyörgött a nyomorgó népért, eső támadt és a föld ismét megtermette gyümölcsét.

Mit mondjunk ez áldatlan harc közepette? képes itt fegyver, parlament, tanácskozás és konferenciázás segíteni? Bizonyosan nem! Ha Isten meg nem elégeti a szenvedést, ha ő nem avatkozik közbe, hogy rendet teremtsen a civodó emberek között, diplomata, politikus, hadvezér most már nem segíthet.

Hála azonban Istennek, hogy mi megvagyunk róla győződve, miszerint itt *csak egyedül Istennek ereje és kegyelme* nyújthatna segítséget. De ez az erő mindenkor rendelkezésünkre áll, csak hitkezünket kell kinyújtani érte. Isten megkegyelmezett volna öt igazért egész Sodomának és Gomorának. Az igazak imája ma is kedves előtte és amire nem képes a kancellár, a mit nem tud megtenni Hindenburg és amire képtelen az emberi hősiesség, — azt véghez viheti — egy gyermek imája. Legyünk tehát a megpróbáltatás idejében készek, tisztítsuk meg szívünket és a hit municióját halmozzuk fel és tartsuk készen. Egy lelki és hitbeli pergőtűzzel ostromoljuk meg Isten atyai és mindenható szívét. Élvégre a hívőnek minde nek lehetségesek. A mindenben a világháború is benne van. Rajta tehát, ki a lelki kuckókból, előre a gátra, fel a rohamra, Isten elé! (Cs.)

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

Tíz példányt portomentesen küldünk

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakab János.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Augusztus hó 15.

16. szám.

Az imádság lelke.

Hát még imádkozni se tudnánk? — kérdezhetné csodálkozva valaki,

Ugy van! Ez az, amihez a legkevésbé értünk és amihez a legkevésbé lelki hajlamot mutatunk. Szinte azt lehetne mondani, hogy az imaérzékünk az a lelki szervünk, mely alig tud életképesse kifejlődni és amely leginkább visszafejlődik, elcsenevészedik bennünk. Pedig az imádkozás szerve csak nem a legfontosabb része lelki életünknek és olyan az a hit szempontjából, akár a lélegzés a test fennmaradásához. Ahogy a test nem existálhat levegő nélkül, úgy a lélek sem élhet meg imádkozás nélkül. De ahogy a testi életben is előfordul, hogy néha kellemetlen, füstös, poros, füledt levegőben kell élnünk, mely aztán káros hatással van az egészségünkre és betegek, erőtlenek, sápadtak és szintelenek leszünk, úgy egy helytelenül gyakorolt és tán megszokásból folytatott, erő és bizonyosság nélküli ima is károsan befolyásolja lelki életünket és elsorvasztja lelki arculatunk vérpiros rózsáit. Innen van aztán annyi gyengélkedő, betegeskedő, elerőtlenedett keresztény!

Az imádkozás szerve nem egy képzelt szerv a lelki organizmusban, melyet tán mással lehetne pótolni és nem olyan mint a szem, a kéz, a fül, a láb, melyet párosával birunk, és ha egyikét amputálják, eltávolítják, még mindig meg marad a másik. Az imádkozás szerve az egészséges szívhez hasonlít, mely a legfőbb része a helyes vérkeringésnek. Ha jól tud imádkozni egy keresztény bizonyos, hogy akkor erőteljes és egészséges lesz az egész megjelenése.

Az imádkozás nem vallási funkció és nem hittani ténykedés, hanem egy életszükséglet és az egészség kérdése, mert nagy, hatalmas, diadalmaskodó, herkulési kereszténység csak egy tökéletes imádkozás révén fejlődhet és a lelki izmosodásnak az imában való előhaladás a fokmérője.

Az imádkozásban nem az fontos, hogy *ki mennyit és milyen szavakban, dadogva vagy páthosszal, virágos stillusban imádkozik-e, egy két szóval vagy egész litániát elősorolva, hanem a lényeg abban áll, hogy a keresztény imája egy közvetlen kapcsolatot,*

egy direkte való beszélgetés legyen az ő Istenével és Megváltójával. Hogy aztán állva-e vagy ülve, vagy éppen térdepelve avagy tán járkálva imádkozik-e, — ez már igazán másodrendű kérdés és nem tartozik a dolog lényegéhez. Ez már csak az izlés, a nevelés és szokás természetéhez tartozik, és olyan akár az öltözködés, a csinosság a testi életünkben, mely az erő, az egészség szempontjából nem jöhet figyelembe.

A keresztény mikor imádkozik, nem tesz egyebet mint a telefonálni akaró ember. Ez, hogy beszélni tudjon az illetővel, mindenek előtt a számat tudja, aztán a központnak csenget és attól kéri a közvetlen kapcsolatot.

A léleknek is mindenek előtt tisztába kell lennie Istennel akivel beszélni ohajt és tudnia kell a számat, melyre a központnál hivatkozni kell. A lelki telefonszám pedig ez: A lélek érezze és legyen meggyőződve a felől, hogy Isten abszolút szeretet és hogy neki egy szerető Atyával van dolga, a ki neki a javát akarja és a ki az üdvösségén dolgozik és minden ami körülötte és benne történik az ő megmentésére hivatott. Ha pedig a lélek tudja a számat, akkor a központhoz forduljon kapcsolásért. *A központ pedig a kegyelem, a tökéletes és alapos töredelmesség és bűnbánat érzete.* Mert mi csak kegyelemből és könnyhullatás útján juthatunk Istennel összeköttetésbe. De ha a bűnbánatot magunkban kellőképp felindítottuk és ha tisztába vagyunk a felől, hogy egyetlen bűn, a legkisebb hiba is milyen sérti Isten tökéletességét, — akkor a közvetlen beszélgetést már is megkezdhetjük Istennel és hívó szavunkra legott Isten felelni fog. Isten sohasem helyettesíteti magát a lelki telefonnál mással, akár egy angyal személye által sem, hanem mindig Ő személyesen veszi kezébe a kagylót és Ő indítja meg a beszélgetést. Édes sajtásága a Mindenható Istennek, hogy a hozzáfordulókhoz, a kik még járatlanok és ismeretlenek a vele való beszélgetésben, mindig Ő viszi a szót és szeretetteljes atyai kérdései és érdeklődései által Ő adja a habozó, félénk, reszkető lélekbe a megszentelt gondolatokat és Ő inspirálja a lelket, hogy az *sokat, nagyot és hasznosat kérjen a maga számára.*

Mily boldogító tudat a lélek számára az, hogy ezen a telefonon át — mely a selyemnél vékonyabb, a napsugárnál finomabb — magával a Teremtő Erővel, az Okkal és Céllal beszélhet.

Ilyen az igazi imádkozás és ez az, mire a Megváltó célzott mikor a Samariabeli asszonynyal beszélgetett a Jákob kútjánál és annak mondotta. „Eljő az óra, a mikor sem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. De eljő az óra és az most vagyon, a mikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu. Az Isten lélek: és a kik Őt imádják szükség, hogy lélekben és igazságban imádják“. (János ev. 4 rész 21-23-24 vers.)

És akik így tudnak imádkozni, a kiknél az imádságnak a lelke és ereje ily mértéket öltött, azoknak élete nem lehet reménytelen és szomorú és azoknak hite nem szorúl földi, anyagi bizonyításokra, hanem annál a kereszténység a testéhez és a véréhez nőtt; az ima pedig gyakori és mindennapi érintkezés lesz és előkészület arra a még dicsőbb időre, midőn Isten a halál által a telefont is elszakítja szerető kezével és azt mondja: most pedig egészen jöjj hozzám én gyermekem! És akkor a szív örökre Istenhez költözik, oda viszi mindenét és egyesül Vele és Benne . . . (Cs.)

Szeressed a te Uradat teljes szivedből. Mt 22,37

Imelda a jámbor hajadon, szépsége és ifjusága virágzásában határozta el magát egészen Istennek szolgálni és evégből életét, erejét, tehetségét, tisztaságát és szeretetét a Megváltónak ajánlotta fel. Ő maga szívesen vissza vonult mindentől és csak annak szentelte igyekezetét, hogy Üdvözítőjével mentől bensőbb viszonyba lépjen és azzal a szeretettel teljék meg, mely feléje Jézusból ömlött.

Egy ideig ez a benső, meleg viszony háborítatlan volt szívében és érezte, hogy napról napra tökéletesebb lesz életében Megváltójához a kapcsolás. Forró és tüzes láng járta át ekkor a leányzó testét és nem egyszer kiáltott fel így repdeső örömben:

Mily kibeszélhetetlen boldog az a szív, mely Téged szeret! É+ kicsoda a föld és az összes emberek szeretete a Te szeretetedhez képest? Imelda finom, üde, bársonyos arcocskáját ilyenkor a szeretet harmatos gyeve könnyei áztatták és tették még szebbé, finomabbá, átszellemültebbé és róla mindenki mint egy angyalról emlékezett meg.

(Ha tudnák a mai morderu nők, asszo-

nyok és leányok, hogy a yes porcellán puder, Margit crém stb.-nél biztosabb, ideálisabb arc finomító és arcfiatalító szer az, mely a „Megváltó szeretetének és követésének“ gyógyszer-tárában szerezhethető be, talán többen és igazabban határoznák el életüket Jézusnak szentelni. Mert a bűn, a test élvezetei, gyönyörei a legrózsásabb arcot is hamar sivárrá és színtelenné, fakóvá teszi; Isten szolgálata, a bűn kerülése, a világ és annak elmuló örömeinek a megtagadása azonban még senkit idő előtt meg nem öregített és senki szépségére káros befolyással nem volt. Ellenkezőleg a kozmetikusok, a testápolásával foglalkozók is hirdetik, hogy minden szépítőszernél többet ér, ha a nő mindenekelőtt kedély állapotát rendezi és lelkében törekszik harmoniára. A világ és földi dolgok természetesen nem nyújthatnak soha tökéletes megnyugvást és a lélek sem jöhet az abszolút boldogsággal kontaktusban addig míg Istennel meg nem találta a megbékülést és amíg az idegszálak finom rostjait az isteni szeretetnek felemelő édessége nem járja át. Csak ha a szív már betelt a Mindenható szeretetével, akkor az arc sem maradhat tovább szigorú, mogorva, kemény. A test is észreveszi a változást és az arc tündökölni kezd. A régi történelmi leírásokból olvashatjuk, hogy a hitvallók, a vértanuk arcái csodálatos szent tüzből égtek és a vértanuságot szenvedő kereszténynek szépségükkel messze felül multak pogánytársnőiket és szépségükkel nem egyszer megdöbbenették és gondolkodóba ejtették vérszomjas hóhéraikat. De ma is észre lehet venni, hogy a megtért, újjászületett és Istennel társalgó keresztény leányaink és asszonyaink szebb, derültebb, tisztább arc kifejezéssel rendelkeznek mint a világnak élő, hitetlen nők. De ezek után, hagy mondjam tovább Imelda történetét.)

Egy napon azonban Imelda arcára bánat borult. A megelőző éjjel ugyanis rettenetes vihar tombolt, a fákat derékban törte ketté, a kerítéseket feldöndötte, a virágos kertben pedig a virágokat feldulta, megtépázta. Imelda is amikor reggel kedvenc virágaihoz alá ment, azokat teljesen feldulva, kiszaggatva, ledőlve találta. Különösen pedig a fehér krisantémokat találta teljesen tönkrementé, mely virágok pedig leginkább bírták a tetszését és amelyekben a legtöbb kedvet, a legnagyobb örömet lelte. A leány e látványra hevesen és keservesen zokogni kezdett. De nem sirhatott soká, mert háta megégett szintén zokogást halott Hirtelen megfordult és pillantása a Megváltó szomorú, síró arcával találkozott. Hát te miért sírsz kérdezte Imelda a Megváltótól? Te is a fehér krisantémokat síratod talán?

Imelda! — szólította meg a leányt

a Megváltó — a te fehér virágaidat én tartottam le, a szélnek, a viharoknak én parancsoltam, hogy azt a mi szivednek legkedvesebb, a mi szemednek leginkább tetszik és ami még lelkedhez oda van növe, azt eltávolítsam az útból, mert a te szeretetedben még ez egy árnyék és az irántam való tökéletességben egy tökéletlenség s mivel a mi viszonyunk minden más szeretetet kizár, — legyen az bár egy ártatlan kis virág, — eltettem ez utolsó akadályt is az útból, hogy lehetővé tegyem részedre a velem való teljes egyesülést. Én teljesen és mindenképp bírní akarlak és egy tökéletes, egész szívre reflektálok.

Imelda nem ellenkezett többé és már nem sajnálta a virágokat és amint azok a lábai előtt heverték most, végig tiport rajtuk. Ha ez a szeretet útja és ha ez akadály a tökéletesség felé, ha ez választja el őt isteni Megváltójától, akkor csak félre a dolgokkal, el kell takarítani mint egy lomot az útból! — kiáltott fel a leány szeretetében lelkesen.

Azután Imelda virágok nélkül élt, a mihez szíve eddig legjobban volt kötve, azok most nem hiányoztak neki és nem jutottak többé gondolatába sem. Szíve már csak az Isten szeretetével foglalkozott, annak élt és abbótláplalkozott.

És akik megfigyelték a halálát, azt mondják, hogy az nem is volt halál. Imeldának nem voltak utolsó nehéz percek és a halál gyötrelmei őt nem kínozták. Mivel nem bírt semmivel földi értelemben, tehát nem volt mifelelt végrendelkeznie, temetésére, halotti ruhájára nézve sem intézkedett. És amikor barátnői szelíden kérdezték, hogy milyen ruhában akarja hogy temessék, ő így szólt: Legjobban szeretném ha ruha nélkül temetnének, mert így jöttem e bujdosó földre és így illenék eltávoznom innen, ha azonban ti másképp gondoljátok, ám reátok bízom, tegyetek testemmel úgy mint legjobban tetszik, immár abszolút nem érdekel e test, és igazán idáig, ismeretlen előtttem. Ha ti csak felét látjátok és halljátok annak a dicsőségnek, mely már tüdőközl szemem előtt és hallom füleimnél, ti sem foglalkoztatok többé ily kiesüves, muló, alantas dolgokkal. És ha ti is mennyasszonyok volnátok és a közeledő nagy lakodalmam boldogító zenéje fületekbe csengene és ha hallanátok a völégény édes, szerelmes szavát, — ezzel a resttel többé ti sem törődnétek!

Imelda ezután társnőihez már nem beszélt. Az elköltözés pillanata elérkezett, mit ő előre megárazott és úgy kiáltott fel diadalmasan:

Csak hogy eljöttél végre éretem Uram! A te virágod, a te fehér krizantémusod

vagyok. Hozzád megyek és neked viritok. Az angyalok éneke mellett most tűz fel a kebledre engemet én édes Jézusom!

És ebben a percben az isteni Mester leszakította gyönyörű virágszálát. Imelda megszűnt földi értelemben élni, hogy egy örök, véghetetlen, nagyszerű életet kezdjen élni, akkor sem hogy magának éljen, a maga vágyainak, a maga akarata szerint, hanem hogy egy magasabb életben, egy magasabb vágyban és Annak akarata szerint akit itt e földön elfogadott, megismert és akitnek szolgálatában és szeretetében nem volt részére semmi sem sok, sem nehéz.

Hát nekem mi nehéz az Isten követésében? Mihez van az én szívem kötve? Mitől kellene nekem elszakadnom? Gondolok-e arra, hogy egykor e földről el kell távoznom? És akkor mi lesz? . . . (Cs)

Párbeszéd a békéről.

(Fantázia)

Valahol a semleges Dániában egy nemzetközi társaság találkozik egymással és a béke lehetősége és esnetősége felett vita indul meg közöttük.

Az angol hideg vérrel így logikál: Ameddig a Zepelliek Londonba járogatnak és bosszantanak bennünket szó sem lehet, hogy az ellenséggel tárgyalásba bocsátkozzunk, ellenkezőleg nap-nap mellett dühösebbek leszünk, a düh pedig tudvalevő dolog, hogy fokozza az ellenállást.

A francia így szól: Hogy mi békéljünk? Hát lehet békéről beszélni mikor a németek még mindig megszállva tartják északfranciaország leggazdagabb vidékét? Nem, ez nem lehetséges. A francia gárda meghal, de nem adja meg magát . . .

Az orosz így siránkozik: Ah, én megadnám magam, de kinek kellenek már szövetségeseim mikor rokkant vagyok és benső zavarokkal küzdök. Akár miként cselekednék is, érzem semmi kép sem volna jó. Ha az ententet tartok, a központi hatalmak offenzívának ellenem, ha pedig külön békét akarok kötni a japán munissal ijesztgetnek Amerikából. Hát békülhetek én?

Az orosz fantáziával csak ennyit mond: Mi még Triestről álmodunk soká, nagyon soká . . . és ezen álmodásból hamarosan alighi ébredünk.

Az amerikai nagyjából zsebében kortyiszva fölénvesen így nyilatkozik: Mi még csak ezután következzük. Az Uno boxneter gentlemanjait csak éppen, hogy most sorozzák. Illő dolog, hogy a világháború a mi beleavatkozásunkat is bevérdja. . . .

A német önérzetesen és keményen beszél: Mi pedig a döntést a tenger alattjá-

rókra bizzuk és a bátor, hős tengerészekre míg azok végeznek az utolsó angol hajóval.

A magyar pedig csak ennyit mond: Miattam már régen béke lehetne, mert én igazán haszталannak és vérpocsékolásnak tartom a további harcot, de mivel tartani szoktam ígéretemet és mert nem vagyok olyan mint az olasz, hát nincs hátra más mint verekednem kell tovább. És a honvédek drága vére hull tovább . . .

Még beszélt a román, a bolgár a török, a szerb, de azok is hasonlólag nyilatkoztak. És ekkor hirtelen egy különös kinézésű, jámbor ábrázatú férfi állott fel. Mindenki idegenkedve tekintett reá és egyszerre, hangosan kérdezték tőle. Hát te pedig ki vagy? És mit akarsz?

Az pedig még alázatosabban meghajtván fejét így felelt:

Én nem vagyok sem angol, sem francia, sem orosz, sem amerikai de német sem vagyok, sem török, sem bolgár, sem magyar.

Hát akkor mi féle esodabogár vagy te? kérdezték egyszerre a körülállók és mi a neved?

Az pedig egész szelíd formában, lágy és zengzetes akcentussal felelt:

Én csak keresztény vagyok és annak az arcul vert, megmeztelenített, leköpött és keresztre feszített Mesternek a tanítványa, a ki a rajta esett súlyos inzultusért azonnali és véres bosszút tudott volna venni, de aki mégis úgy viselkedett mint egy bárány és az Ötet nyúzók és kinzók előtt nem nyitotta meg a száját . . .

Ezen szavakra az angol, a francia, az orosz, az amerikai, az olasz, a német, a magyar stb. megszégyenülve és egyenként eltávolozának és mindegyik érezte, hogy itt, ebben a kaoszba, ebben a küzdelemben, ebben a bábéli zavarban csak a keresztény tudna rendet teremteni. És egy állandó, erős, szivárványos békét is csak ő valósíthatna meg, szebbet, diadalmasabbat mint amelyet a fegyverek, a tengerelattjárók teremthetnének . . .

Oh áldott, oh édes keresztény, krisztusi világ, mikor jön el a te országod? (Cs.)

Mi a lényeges? *Rendezés*

Egy testvér állott a bíróság előtt, aki saját magát jelentette fel egy megtérés előtti bűncselekményért.

A bíró esodálkozva nézett a vádlott arcába és úgy kérdezte tőle kíváncsian:

Mondja csak, mi készítette arra, hogy önmaga ellen tegyen terhelő vallomást?

Mire a testvér így felelt: az Istennek Szentlelke és bűnösségem érzete hajtott e vallomásra és mert tudatára ébredtem, hogy minden hibát helyre kell állítani és minden okozott kárt meg kell téríteni, legalább is azokat, melyekre nézve megadta Isten az erőt.

No ez gyönyörű gondolkodás — jegyezte meg a bíró — és ahogy észre veszem maga valami új hitű „hívő“ féle lett aki újra keresztelkedett, nem iszik, nem dohányzik, és a vasárnapot megszenteli, — nemde?

Hogy újhitű és hívő lettem-e, erre inkább a szomszédjaim felelhetnének semmint jó magam — szólott most a vádlottként szereplő testvér — ők mesélhetnének ugyanis rólam egyes dolgokat, mely reám nézve nem a legkedvezőbb. Ami azonban azt illeti, hogy megkeresztelkedtem-e vagy sem, megtartoztatam-e magamat az italtól és a dohányzástól és hogy a vasárnapot megszenteltem-e, ezt már nem tartom oly lényegesnek az életemben. Ezek bizonyára jó és hasznos dolgok, de nem képezik a kereszténység lényegét.

Nem? . . . — kérdezte most még nagyobb ámulatba esve a bíró — hiszen én mindig azt hittem, hogy maguknál „hívők-nél“ ezek a leglényegesebb pontok.

Oh nem! — felelt a testvér határozottan. — Távolról sem! A keresttség, az ilattól, a dohányzástól való megtartozkodás és a vasárnap megünneplése még nem bizonyíték az újjászületésre nézve. Ezek csak jelentéktelen epizódok a keresztény ember életében.

Hát akkor mi a lényeges? — kérdezte most már szinte türelmetlen kíváncsisággal a bíró.

Az pedig így felelt: Mindenek előtt az a legfontosabb, hogy a szív változáson essék keresztül és azt a bünbánat lepje el. Aztán pedig, hogy az elesett emberi lélek közvetlen összeköttetésbe lépjen Istenével. Ez a megtérés lényege és épen ebben áll annak nagyszerű eredménye és mindent felülmúló lelki sikere. (Cs.)

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

Tíz példányt portomentesen küldünk

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztván Könyvesház, Budapest

VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztván Könyvesház“ k. f. Szöv.